

loven, og det vil da vise sig, hvor vauffelig det kan blive for vedkommende Politiofficiant at afgjøre, om han tør foretage en Anholdelse; saaledes § 83, der i sit 2det Membrum siger: „Den, som truer en saadan (o: en fremmed Magts) Gesandt med personligt Angreb, overfalder ham med Skjældsord eller paa anden fornærmelig Maade tiltaler ham, straffes med Fængsel“. I dette Tilfælde kan Paagjældende ikke blot straffes med simpelt Fængsel, men ogsaa med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst og Fængsel paa Vand og Brød, og vilde altsaa efter Forslaget kunne sættes under Anholdelse. Men nu hedder det i den følgende Passus: „Naar Noget ellers ved Ord, Tegnet eller billedlig Fremstilling fornærmer ham, straffes han med simpelt Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder fra 50 til 500 Rd.“ Nu sætter jeg, det Tilfælde foreligger, at en Mand fornærmer en fremmed Gesandt, saa skal altsaa vedkommende Betjent ikke blot have Straffeloven i sin Lomme og slaae op for at see, hvorledes han kan forholde sig i dette Tilfælde i Henseende til den Paagjældendes Anholdelse, men han maa ogsaa afgjøre det i og for sig overordentlig tvivlsomme Spørgsmaal, om Fornærmelsen gaaer ind under 2det eller 3die Membrum af denne Paragraph, for at see, om en Anholdelse vil være lovlig eller ikke. Jeg skal fremdeles som et andet Exempel gjøre opmærksom paa Straffelovens § 107, hvortil det hedder: „Den, som tilegner sig en ham ikke tilkommende Myndighed, der kun kan udøves i Kraft af et offentligt Embede, Bestilling eller Umbud, straffes, forsaavidt Handlingen ikke efter sin Besskaffenhed medfører større Straf, med Bøde eller med simpelt Fængsel indtil 1 Aar.“ Altsaa — den Betjent, hvem et saadant Tilfælde møder, skal for at afgjøre, om han kan anholde den paagjældende Mand, bedømme, om ikke Handlingen efter sin Besskaffenhed medfører større Straf; thi kun naar dette er Tilfældet, kan han anholde ham; men i modsat Tilfælde er det efter det ærede Medlems Forslag ikke tilladt. Jeg troer i det Hele taget, at der gjør sig nogle overdrevne Forestillinger gjældende om, hvad man egentlig forstaaer ved en Anholdelse. Det vil ikke sige at binde et

Menneske paa Hænder og Fødder, men det vil som oftest kun slet og ret sige, at man ikke giver en Mand, som begaaer en eller anden Handling, det ellers lovlige Bærsel, forinden han møder for Politiretten. Naar en Betjent møder en Mand, som begaaer Et og Andet, og siger til ham: Det er ulovligt, vil De have den Godhed at følge med paa Stationen eller til Politimesteren, og Manden saa siger: Nei! kald mig til imorgen med 24 Timers Bærsel, saa er Betjenten i mange Tilfælde nødt til at tage ham med sig. Er nu dette en saa forfærdelig Ting? I det praktiske Liv vil Vedkommende mange Gange være bedst tjent med strax at blive bragt for den paagjældende Autoritet og faae Sagen afgjort, istedetfor at vente i længere Tid paa en saadan Afgjorelse. Der saaldt iøvrigt fra det ærede Medlem nogle Uttringer, som lode mig formode, at hans Endringsforslag egentlig kun skulde gjælde Politibetjente, men dertil troer jeg, at det ærede Medlem tager fejl; der staaer i Loven, og dertil slutter sig ogsaa hans Endringsforslag: „enhver ved Politiet ansat“, men jeg anseer mig selv som Politimester for at være „En ved Politiet ansat“. Jeg kan ikke erkjende, at en Anholdelse, som efter det ærede Medlems Forslag maa kaldes ulovlig, naar den foretages af en Betjent, bliver lovlig, fordi den foretages af en Politiasistent eller en Politimester. Sagen er jo den, at en Politimester navnlig i en større Jurisdiction ikke kan være tilstede allevegne. En Politimester kan ikke see Alt selv og ikke gjøre Alt selv; han maa fer at bruge et Udtryk, som vi Alle kjende, „have et Die paa hver Finger“, hans Underordnede maa handle for ham ganske vist under eget Ansvar, men ogsaa paa hans, den Foresattes Ansvar. Det er ikke muligt Andet. Naar en Anholdelse, som er foretagen af en Underordnet, er ulovlig, saa kan den ikke blive lovlig, selv om Politimesteren havde foretaget den; det er min Opfattelse. Det 3die Endringsforslag, som det ærede Medlem har stillet, gaaer ud paa, at han ikke vil have, at en ved Politiet ansat tør anholde en Mand, „som han med skjellig Grund har mistænkt for at have begaaet en Forbrydelse“. Det